

Když procházíme podél srubu, z bočních dveří vykoukne plnoštíhlá žena s obrovskou zásobou pastelek v náručí. Je jí kolem pětatřiceti, stejně jako Daveovi.

„Noví rekruti!“ usměje se a v naducaných tvářích se jí objeví dva symetrické dolíčky, které podtrhují červené kočičí brýle. „Já jsem Kate a ty musíš být Signal a...“

„Nobody,“ přeruší ji Dave. „Dává přednost jménu Nobody.“

Kate rychle přikývne. „Dobře, tak tedy Nobody! Všichni jsou dole na tvořivých dílnách.“

Kate nemá pouzdro se zbraní, paralyzér, obušek ani jiný obvyklý zábavný doplněk, které u sebe nosí dozorcí nápravných zařízení. Na krku jí visí jen stříbrná píšťalka jako učitelce tělocviku a na zápěstí se jí houpe malá klíčenka. V mikině, džínách a obnošených turistických botách byste si ji mohli splést se skutečnou táborovou vedoucí. S Davem si spolu přátelsky povídají. Není jim rozumět, protože jsou k nám otočení zády. Jako by se nás vůbec nebáli.

„Dobře. Tak tedy po večeři,“ přeruší jejich rozhovor Dave a oznámí: „Teď to přebírá Kate. Uvidíme se za chvíli!“ a rozběhne se zpátky po cestě.

„Byla to dlouhá cesta, co?“ Kate se podívá na zakrvácenou kombinézu Nobody.

„Jo,“ odpoví Nobody po dlouhém chladném mlčení. Jezero zcela vyplňuje obzor, z vody stoupá zlatavý opar a skrz něj se uprostřed louky pod námi tyčí silueta půvabného platanu. Pod jeho větvemi stojí piknikový stůl.

Kolem něj sedí čtyři děti, tři kluci a jedna holka, a líně vybarvují fixy zažloutlé čtvrtky. Doléhají k nám jejich hlasy, jak se smějí a navzájem se dobírají. Když se přiblížíme, všichni zmlknou a důkladně si nás prohlížejí.

Nikdy by mě nenapadlo, že patří do stupně A, ani za milion let. Vypadají úplně normálně, až na to, že mají podivně nemoderní a barevně trochu příliš výrazné oblečení. Skoro jako děti z učebnice cizího jazyka, které se donekonečna baví o tom, kdo přinese na večírek kazety.

Nejmenší z nich, hubený černoš s obrovskými leteckými brýlemi, má na sobě jasně zelené tričko s ohromným žlutým smajlíkem. Vedle něj stojí dvojčata, jedno v červeném a druhé v modrém, která jsou skoro stejně vysoká jako Nobody. Oba mají tmavé vlasy ostříhané na ježka a zešíroka se na nás zubí.

„Jé, konečně další dámy do partie!“ řekne uznale jedno z dvojčat a jediná dívka u stolu zakouří velkýma tmavýma očima. Její srdcovitý obličej rámuje krátké kudrnaté černé vlasy.

Na sobě má neonově růžové tričko s fialovým třpytivým nápisem *Secretly a Mermaid*.

„Kde je Javier? A Erik?“

Kate se zamračí.

„V kuchyni. A na stromě,“ odpoví brýlatý chlapec, upřeně se dívá na stůl a pokračuje ve vybarvování.

Kate se usměje. „No jo, máš pravdu! Řekla jsem Javierovi, aby nachystal večeři.“

Pustila do kuchyně někoho se stupněm A? Se všemi těmi noži a dalšími věčičkami? Samotného?

A pak na to zapoměla?

„Jak se ti tam nahoře daří, Eriku?“ zavolá Kate na kluka na stromě. Obličej mu zakrývají rozpuštěné tmavší blond vlasy, ale vyhrnuté rukávy košile odhalují výrazně vypracované svaly. V napjatém postoji se mírně předkloní, takže čekám, že něco odsekne, ale místo toho zavolá: „*Zkoumám přírodu.*“

Má hluboký a sebejistý hlas, z nějž srší sarkasmus.

„Dobře! Dobře! Měla bych tedy jít do kuchyně. Signal, Nobody, tohle je zbytek osazenstva tábora Naramauke: tam nahoře je Erik...“ Ukáže na strom. „Ten v tričku se smajlíkem je Dennis, tohle jsou naše dvojčata Kurt a Troy a v neposlední řadě tu máme Jadu. Vezměte si fixy a přidejte se k nim!“ Vesele nám zamává a vyrazí zpátky na kopec.

Posledních dvanáct měsíců jsem si nemohla dojít ani na záchod, aniž by mě hlídala ochranka. A teď jsme tady, pod širým nebem na louce obklopené lesem, sedm lidí označených stupněm A, kteří... *vybarvují obrázky?*